

рете ватъ на работата си, ако желаятъ тѣхнитѣ дѣца да живѣятъ по оходно и да не бждѣтъ само прости работници, нѣ да знаятъ нѣщо повече. Инакъ, повѣрвайте ми, че тѣ ще дочакатъ по-голъма сиромашия и по-тѣжко врѣме.

За това трѣбва да залѣгаме не току за изучаването на своитѣ дѣца, нѣ длѣжни сме още и къмъ дѣцата на ближнитѣ си; се тѣй сме длѣжни да помогнемъ и на едно сиромашко дѣте за да са изучи и да поменува до нѣкога

Какъ да кажъ? мене е драго, че това малко село, спорѣдъ силата си, псалби и тѣзи си длѣжностъ. Ето, честато събрание, три години на рѣдъ училището ни прибира подъ стрѣхата си по 10—15 ученици изъ около; за три години то подари околнитѣ села съ 7—8 учителчета, а и тая година свършватъ нѣколко момчета — това не е малко, сѣкамъ, дѣто правятъ нашитѣ Дивдѣдовчени; трѣбва да имъ благодаримъ за тѣзи добрина. — Нѣ, братия селене! било единъ човѣкъ, било цѣло общество никога не трѣбва да са каже: »ето ние свършихме сичко.« Трѣбва да знаемъ, че науката са недобива тѣй лесно и тѣй скоро, иска да са работи надъ нея неуморно и продължително, та тогава са сполучва. Наистина е, че доброто са непознава изведнѣжъ и у сѣщето врѣме; нѣ това да ни неотчайва. Да вървимъ се напредъ; днесъ работата ни е малка, нѣ съ постоянство, и ако са поддържа, то може да стане таквазъ работа, която да очюдва и сами насъ. Днесъ, да речемъ, това училище има подъ покрива си до 15 вѣнкашни ученици, нѣ до нѣкога това училище може да напредне и да стане нѣкакъ едно славно селско училище, училище думамъ, за селенинѣтъ. А за сичко това погрѣбно е да има и селото се тѣзи любовь, що е имало до сега къмъ тия сирачета, да залѣга сѣки съ усърдие и доброто ще даде своятъ плодъ. Тѣзи грижи не сж малко; зато да не глѣдаме да са стоварятъ само върху селенинѣтъ. Работата е тукъ за общо напредване, трѣбва сички общо да мислимъ какъ да са върши; сички да са грижимъ и сѣки Българинъ да помага. Же-